

PRÁZDNINOVÉ VYDÁNÍ: ČERVENEC – SRPEN 2017

PODOBENSTVÍ

**SYMBOLISMUS
SLONA**

CESTA INKŮ

**“Člověk je tak veliký, jak je veliké to,
co se odváží vykonat.” Jorge Ángel Livraga**

n@ - BULLETIN

Filozofie pro život – č. 94 – 25. června 2017

Pokud je filozofie praktická, je formativní a pomáhá nám poznat a zlepšit sebe sama. Být filozofem je způsob života, který je spojen s nejušlechtlejšími cíli lidstva.

Praktické uskutečňování lidských hodnot vytváří model aktivní kultury, která využívá kvality každého člověka, rozšiřuje mentální obzor a otevírá se všem projevům ducha.

Dobrovolnictví je přirozeným projevem ducha jednoty se životem a lidstvem a projevuje se v praxi hodnotami, jako je obětavost, závazek a hledání společného dobra.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLOMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ÚSTÍ NAD LABEM

www.akropolis.cz/usti

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

za všechny Akropolitány bych se s vámi ráda podělila o významný okamžik v životě celé Nové Akropolis. 15. července tomu bude přesně 60 let, kdy Prof. Jorge Á. Livraga naplnil svůj sen a založil Filozofickou školu na klasický způsob, Novou Akropolis. Prostřednictvím Filozofie umožnil spojení tisíce lidských srdcí v hledání skutečné Lásky k Moudrosti.

Oživil starodávné Principy, jež inspirovaly učedníky ve filozofických školách v průběhu celých dějin, o které se i my dnes opíráme ve své nesobecké práci. Díky jeho velkému příkladu se učíme poznávat dosud neprojevené vnitřní síly člověka, odhalovat zákony Přírody, zkoumat všechny oblasti lidské činnosti, abychom našli společné ideje a umožnili vzájemné soužití všech lidí opírající se o duchovní jednotu.

Každý si ve svém nitru neseme Akropolis, ono vyšší město, ve kterém vládne vnitřní mír a harmonie získaná naším vytrvalým úsilím žít Moudrost v mysli, ve slovech i v činech.

Velkým přáním Prof. J. Á. Livragy bylo, abychom všichni, kteří jsme přišli na tento svět, ho zanechali o trochu lepší, než byl, když jsme na něj přišli. Naším nejbližším světem, který můžeme začít měnit k lepšímu už dnes, jsme my sami. Je to způsob, jak se stát příkladem ušlechtilosti pro všechny ostatní, neboť učit vlastním Příkladem je činem opravdové Lásky.

Eva Bímová

PODOBENSTVÍ

Skupina učedníků se chtěla vydat na pouť, od níž si slibovala prozření a pochopení hlubokých pravd. Mistr jim dal s sebou hořkou tykev a požádal je, aby ji donesli na všechna posvátná místa a namočili do všech posvátných řek.

Když se učedníci vrátili, tykev uvařili a všem ji podávali jako posvátný pokrm.

Mistr ji ochutnal a s lišáckým úsměvem pravil: *To je zvláštní. Ani svatá voda, ani svatá místa ji nedokázaly osladit!*

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Letí otec a syn upíři a otec říká synovi: *Nyní slétneme do jedné vesnice a vysajeme krev pouze několika lidem. Potom poletíme do druhé, a pak do třetí.*

Syn se otce v údivu zeptá: *A proč v té první vesnici rovnou nevysajeme krev všem?*

Otec odpoví: *Synu, my jsme upíři, a ne bankéři!*

SYMBOLISMUS SLONA

Slon obecně symbolizuje sílu, nejen psychickou, ale i mentální a duchovní. V hinduistické tradici byl zpodobňován s jeho hlavou bůh Ganéša, symbol moudrosti a poznání, který byl synem Šivy a Párvatí. Jeho lidské tělo představuje projevený svět, manifestaci a jeho hlava je duchovním bytím, tím neprojeveným. Ganéša je začátkem a koncem. Během procesí se na něm vezli králové, první z nich byl Indra, král nebes, symbolizující královskou sílu.

Slonovo masivní tělo a světle šedá barva představují na dálném východě mraky. Proto podle mýtů existují okřídlení sloni, kteří vytvářejí na nebi mračná panoramata. V Siamu, Laosu a Kambodži přináší bílý slon déšť a bohatou úrodu. Ale když je řízen Indrou, Pánem nebes, stává se slon bouřlivým božstvem.

Slon je také zvířetem, jež drží svět. Je to karyatida univerza. Má v sobě strukturu vesmíru: čtyři nosné pilíře podpírající nebeskou sféru, která je symbolem stability a neměnnosti.

Jóga spojuje slona s čakrou múladhára, s elementem země, který ovládá střed mezi čtyřmi směry v prostoru. Na stromě života, který spojuje nebe se zemí, se slon nachází v horní části, odkud světelný paprsek míří z vrcholu dolů do údolí. Jeho nohy a jeho trup jsou v kontaktu se zemí, zatímco jeho dvě uši, v jiné symbolické rovině, odpovídají dvěma stranám seker s dvojitým ostřím starých Kréťanů.

Podle buddhistického učení počala královna Maya Buddhu se slunětem, které se trupem dotklo jejího těla, zatímco spala. Sloní mládě je tedy považováno za nástroj akce nebes a požehnání, umožňující zrození moudrosti, kterou představuje tento Avatar.

Sílu slona může využít ten, kdo chce realizovat své sny. Když si někdo přeje zahájit důležitou činnost, slon je vnímán jako bůh Poznání a ničitel překážek a má podobu boha Ganéši. Vyzývá se také na začátku buddhistické modlitby.

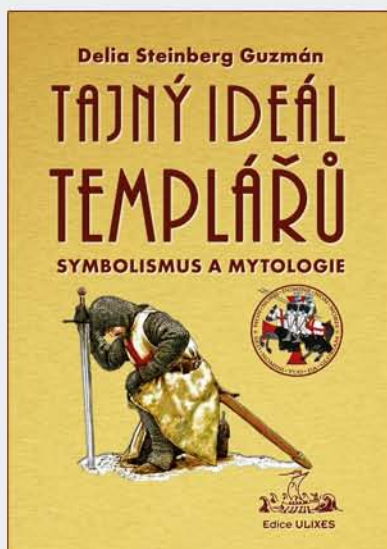
Když byl umístěn na vrchol sloupu, evokoval světlo poznání. A konečně, bódhisattva jedoucí na slonovi představuje sílu poznání, které může v člověku probudit vědomí jeho vlastního osudu.

...CO BYLO, JE A BUDE KRÁSNÉ

www.vecnakrasa.cz

Delia Steinberg Guzmán

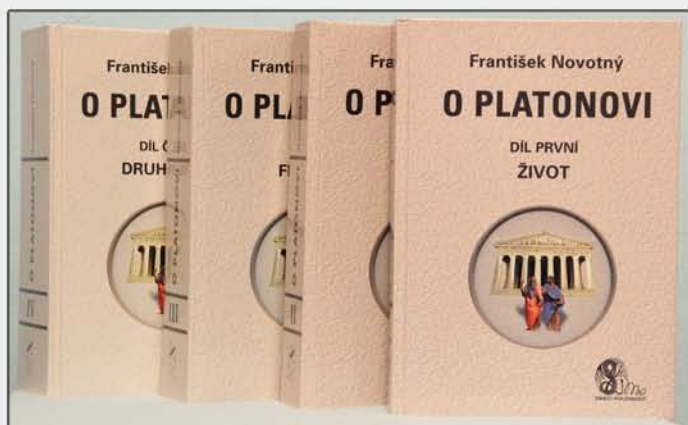

TAJNÝ IDEÁL TEMPLÁŘŮ

NON NOBIS, DOMINE, NON NOBIS,
SED NOMINI TUO DA GLORIAM.

Téma věnované Templářům není možné probrat zcela jednoduše, neboť je součástí příběhů, mýtů, tradic či legend, o nichž se lidé dozvídali různými cestami. Existuje mnoho protikladných názorů, zatajovaly se některé údaje, jiné se objevily teprve nedávno a dodnes se vydávají knihy, které slibují 'pravdivý' příběh...

Tato socha zachycuje egyptského písaře, jehož práce byla velmi vážená. Spojoval ve své osobě velkou vzdělanost, ušlechtilost a skutečnou moudrost, kterou dokázal zaznamenat na papyrus. Nyní se nachází v Egyptském muzeu v Káhiře.

Tetralogie „O PLATONOVĚ“:

Jedná se o jedinečnou tetralogii, která je dosud jediným komplexním dílem o Platonově životě a filozofii v českém jazyce. Prof. PhDr. František Novotný nám zanechal nejen velmi čtivý text, ale i dílo, které poskytuje řadu odkazů do knih samotného

Platona. Každý díl obsahuje rozsáhlý rejstřík osob a termínů, o nichž je v díle pojednáno, a samozřejmě i podrobný obsah, díky kterému se v knize čtenář snadno orientuje.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... jedno z nejstarších pravěkých nalezišť u nás najdete v Býčí skále neda-leko Brna. Jedná se o druhou nejdelší jeskyni v České republice (více než patnáct kilometrů) a bylo zde nalezeno velké množství pravěkých předmětů, zejména pohřební výbava a votivní předměty. Nejstarší nálezy pocházejí z doby 13 000 let př. n. l. Kvůli své velké historické hodnotě a také proto, že je významným zimovištěm netopýrů, není jeskyně přístupná každodenně a není možné do ní vstoupit bez průvodce. Přes léto se zde konají dny otevřených dveří, během kterých je možné si jeskyni prohlédnout. Prohlídka trvá kolem devadesáti minut a provede návštěvníky po trase dlouhé asi sedm set metrů.

... lákají-li vás přírodní zajímavosti, můžete zamířit do přírodní rezervace Soos, ležící poblíž Františkových Lázní. Oblast vznikla v důsledku vulka-nické činnosti a zdejším unikátem jsou takzvané mofety neboli bahenní sopky, kde z puklin v zemi vyvěrá na povrch oxid uhličitý. Bublání bahenních sopek lze nejlépe pozorovat za deštivého počasí. Kromě mofet zde vyvěrá několik minerálních pramenů a na své si přijdou i milovníci rostlin. Oblast Soosu byla kdysi slaným jezerem; řasy a rozsivky žijící v tomto jezeře zde zanechaly několik metrů silnou vrstvu křemeliny, kte-rá vytváří unikátní podmínky, a můžeme se tu tedy setkat se vzácnými druhy slanomilných rostlin, včetně orchideje korálice. Rezervací vede 1,2 km dlouhá naučná stezka začínající v obci Hájek.

... hvězdy můžete velmi dobře pozorovat v Jizerských horách. Jistě jste si již všimli, o kolik méně hvězd je vidět ve velkých městech než na ven-kově nebo ve volné přírodě. Na vině je takzvaný světelný smog, tedy záře z umělých zdrojů osvětlení, která přehluší záři méně jasných hvězd. Světelné znečištění je tak silné, že působí i za hranicemi měst, a najít dostatečně temné místo, kde bychom si mohli noční oblohu vychutnat v celé kráse, je dnes už velice obtížné. Proto vznikla v roce 2009 Jizerská oblast tmavé oblohy, kde je temnota chráněna stejně, jako jsou v přírod-ních rezervacích chráněny ohrožené rostlinné či živočišné druhy. Jizerská oblast tmavé oblohy je nejstarší oblastí svého druhu na světě a zasahuje na území České republiky i Polska. Pokud byste chtěli v temné rezer-vaci strávit noc, nabízí se na přespání osada Jizerka, nejvýše položená osada v České republice a jediná v oblasti tmavé oblohy. Pokud žijete na východě republiky, můžete za hvězdnou oblohou i do Beskyd – tam byla oblast temné oblohy vyhlášena v roce 2013.

CESTA INKŮ

Začátkem dubna tohoto roku jsem se skupinou Akropolitánů z celého světa podnikla studijní cestu do Peru. Kromě jiného jsme navštívili Cuzco, Machu Picchu a Valle Sagrado. Jak hlavní město Lima, tak i vše ostatní na nás velmi zapůsobilo, především to však byli samotní Peruánci, velmi otevření a přátelští, oplývající jistou starodávnou moudrostí, která se projevuje v jejich laskavosti a ochotě podělit se s cizincem o svou bohatou minulost, jež zanechala kulturní dědictví starší než 10 000 let. Malby v jeskyních a na skalách, stavby z kamene nebo hlíny dodnes představují záhadu zahalující kultury Chavínu, Mochiky, Chimú a Inků.

Skutečnou duši tohoto národa nelze spatřit očima, neboť je ukryta hluboko pod povrchem 20. století a koluje v krvi dnešních obyvatel hrdých na to, že pocházejí od samotného

Inky. Pocit, který mne doprovázel na této cestě, byl stejný jako ten, který jsem cítila při své návštěvě Egypta: úcta k něčemu tak vznešenému, tak moudrému a výjimečnému, že se člověku tají dech a ptá se, ve kterém okamžiku znovu ožije lesk dávno zmizelých civilizací, které měly život dokonale uspořádaný nejen ve fyzickém, ale především v duchovním smyslu.

CUZCO – QOSQO

„Pupek čtyř světových stran“

Pokud se vydáte do tohoto města v údolí řeky Huatanay v Andách v nadmořské výšce 3 360 m, uposlechněte rady zkušenějších a několik prvních hodin odpočívejte, abyste nepodlehli působení řídkého vzduchu, na který nejste zvyklí. Alespoň prvních 24 hodin také nejezte těžkou stravu, neboť by váš pobyt místo návštěvy kulturních památek mohl skončit návštěvou lékaře. Další věci, na něž nesmíte zapomenout, jsou opalovací krém, klobouk proti slunci a deštník, který vás ochrání před nečekaným deštěm.

Katedrála v Cuzcu se stavěla od roku 1556, konečnou podobu získala až roku 1654 a definitivně vysvěcena byla roku 1669. Zdobí ji mnoho tun zlata a stříbra, které pocházejí ze starodávných chrámů Inků a jejich předchůdců. Tisíce sošek bylo roztaveno na materiál pro výzdobu, a mnoho dalších předmětů z ušlechtilých kovů bylo převezeno do Evropy.

My se však zaměříme na památky mnohem starší, z nichž jsou dnes většinou jen zříceniny. Přesto se před nimi návštěvník cítí nepatrný a uniká mu jejich skrytý a mystický smysl.

Říká se, že Cuzco postavili v roce 1150 sourozenci Manco Capac a Mama Ocllo, potomci Slunce. Přišli od jezera Titicaca a zlatým prutem hledali plodnou zemi, kterou našli právě zde. Postavili základy pozdějšího města Qosqo tak, že začali velkolepým náboženským komplexem Qorikancha se šesti chrámy: chrámem Slunce, Měsíce, Hvězd, Deště, Hromu a chrámem Inti-pampa (Prostor Slunce) z něhož pozorovali vesmír a nalézali odpovědi na různé otázky.

Vydáte-li se na sever od Cuzca, po dvou kilometrech narazíte na Saqsaywaman, monumentální komplex považovaný za jeden ze sedmi nových divů světa. Inkové mu říkali Dům Slunce a Španělé jej pojmenovali Pevnost. Zdi stavby mají podobu zubů pily a jsou postaveny z kamenných bloků – ten největší má váhu 125 tun –, a to bez použití jakékoli malty. Byl to jeden z nejdůležitějších náboženských komplexů a při archeologických vykopávkách zde bylo odhaleno množství kanálů, pramenů a svatyní. Dodnes se 24. června na tomto místě uskutečňuje Slavnost Slunce neboli vzývání božstva Inti Raymi. Život starodávných Inků se skládal z práce a ceremonií; nedovolovali, aby se všednost a rutina zapletly do jejich existence.

Na práci se dívali jako na jistý druh společné ceremonie, a proto ji vždy doprovázely rytmičké písně v souladu s úkolem, který právě vykonávali. Důležité místo v ceremoniálním životě Inků měl tanec, jemuž udávaly rytmus bubny a flétny. Byli přesvědčeni, že existuje nesmrtelná duše nejenom v člověku, nýbrž ve všech úrovních Přírody a samotného Univerza. Proto cítili úctu ke všemu živému a vykonávali posvátné rituály u řek a skal.

Vydáte-li se pěšky z Cuzca do Machu Picchu starodávnou cestou Inků, která trvala šest dní a pět nocí, narazíte na další zajímavé chrámy nebo poutní místa. Jedním z nich je i Puca Pucara. V jazyce quechua „puca“ znamená rudá a „pucara“ síla nebo strážní věž. Španělé jí říkali Rudá pevnost, neboť byla postavena z cihel z červené hlíny. Byla administrativním a vojenským střediskem a kromě toho měla střežit bezpečnost Cesty Inků.

Necelý kilometr od Puca Pucary se v nadmořské výšce 3 700 m nachází chrám, který i dnes v člověku probouzí úctu k posvátnému. Jmenuje se Tambomachay a je známý jako Místo očištění nebo Místo duchovního odpočinku. Sem pravidelně přicházel Inka, aby vykonal rituální očištění a ponořil se do duchovního rozjímání. Tambomachay byl důležitým

centrem kultu a uctívání vody, která je dodnes úzce spjata s očistou jak fyzickou, tak i duchovní. Celý tento archeologický komplex protínají vodní kanály, jež poukazují na velké znalosti Inků o hydraulice. Každý poutník (turistu nevyjímaje) se i dnes zastaví, aby se osvěžil vodou, která vytéká z chrliče u vstupu do zříceniny Tambomachay. Možná mi nebudete věřit, ale zdá se, že opravdu přináší úlevu a zbavuje fyzické i psychické únavy.

Nyní opustíme starodávnou stezku, která vede lesy a horami, a vydáme se cestou novější, autobusem do Valle Sagrado – Svatého údolí Inků.

Cesta se klikatí horami, dokud se před očima neobjeví všechny krásy Canonu de Taray. V horách, které ho obklopují, vyvěrá množství malých pramenů, jež se pravděpodobně setkávají v řece Urubamba. Její jméno by v překladu přibližně znamenalo Místo pavouka.

První zastávkou je jeden z nejznámějších řemeslných trhů – Písaq. Zde můžete vidět mistrovsky tkané látky a stejně tak i ceremoniální vázy a veškeré keramické nádoby. Ponča, tašky, svetry, flétny, píšťaly a mnohá další umělecky vytvořená řemeslná díla, s nimiž se poprvé setkáte na tomto trhu, zaujmou vaši pozornost, jakož i umělecký způsob smlouvání o cenách.

Málokdo odejde z trhu Písaq, aniž by něco koupil. Snad ani není možné odmítnout usměvavé trhovce, kteří za opravdu nízké ceny nabízejí pro nás, Evropany, nezapomenutelné suvenýry. Nasedáme do autobusu, abychom se ukryli před žhavým sluncem a konečně dojeli k cíli..

OLLANTAYTAMBO

Na západě města Ollantaytambo, v jeho nejvyšší položené části, se tyčí hora s nespočtem množství chrámů a staveb spojených pěšinkami. Celé toto místo je živoucím muzeem jedné starodávné kultury, o níž legenda vypráví, že ji založil samotný Wiraccochan (Viracocha), který zde zanechal svou magickou hůl přeměněnou na zlato, a právě s její pomocí Manco Capac odhalil Cuzco, hlavní město impéria Inků.

Ollantaytambo se rozkládá přibližně na šesti stech hektarech a tvoří ho náboženské, astronomické, administrativní, obytné a zemědělské komplexy. Jeho posvátnou část tvoří chrámy a svatyně, které na zemi odrážejí

kosmické uspořádání. Archeologové proto často vidí v těchto stavbách jisté symboly v podobě hvězdných konstelací či posvátných zvířat. Obrovský rituální prostor ve tvaru konstelace Catachillay se nachází na svahu hory Tamboqhasa a říká se, že připomíná sedící lamu s mládětem. Jde o množství zvolna stoupajících teras, a pokud vyjdete až na tu nejvyšší, rozprostře se před vámi celé údolí a město.

Je až neuvěřitelné, jak se člověk cítí, když se vyšplhá na nejvyšší bod Catachillay, neboť se mu najednou zdá, že kromě této hory fyzické zdolal i onu neviditelnou, kterou nosí v sobě. Zdá se mu, že zdolal sebe sama a že se dokáže podívat na sebe z úplně jiného úhlu a s větším pochopením.

Toto rituální místo souvisí s cykly vody, která se z moře dostává do Nebeské řeky (Mléčná dráha) díky Lamě Catachillay, jež ji pije, a znovu se navrácí na Zem v podobě deště. Tato stavba představuje rituální astronomickou observatoř, kde se určovala data pro vykonávání ceremonií zasvěcených cyklům deště, nezbytným pro setby, které probíhaly v říjnu, a pro dozrávání plodů v prosinci. Dalším důležitým měsícem byl červen, doba zimního slunovratu, který je vrcholem období sucha. Dle mýtu v té době mládě pije nejvíce mléka, protože má žízeň, a to probouzí

jeho matku, která znovu ožívá, což představuje začátek dalšího cyklu vody; lama se pak vydává k moři, aby uhasila svou žízeň.

Jinou cestou se vrátíme do Cuzca a fotografujeme zasněžený vrchol Verónica o nadmořské výšce přes šest tisíc metrů. Na pastvinách líně přežvykují svou potravu lamy a zapadající slunce zahaluje krajinu do neskutečných odstínů. Vjíždíme do města za soumraku a zdá se nám, že jsme dobyli celý svět, nejenom Andy. Zítra se vydáme dále, do Machu Picchu.

MACHU PICCHU

Z Cuzca jsme vyjeli vlakem, jehož průměrná rychlost byla necelých 30 km/hod. Není divu, že nám trvalo čtyři hodiny, než jsme ujeli 112 km, což je délka trati, která tato dvě města spojuje. První část cesty je klikatá, neboť vlak stoupá do nejvyššího bodu asi 3 800 m nadmořské výšky. Poté začíná sestupovat směrem k Machu Picchu.

U nádraží nastupujeme do autobusu, který zase začíná stoupat impozantní přírodou, a zdálky nás ohromuje masiv Vilcabamba se zasněženými vrcholy Salkantay a Huamantay. Představují pro nás neodhalené mystérium a ptáme se, kdy na ně naposledy vystoupila lidská noha.

Čím déle stoupáme, tím více pramenů čerstvé vody vyvěrá ze skal ukrytých v hustém porostu. Množství překrásných květin zabarvuje tmavozelené pralesy obklopující cestu. Dech se zastavuje nad krásou kvetoucích orchidejí, které většina návštěvníků zná jen z květinářství.

Archeologické jádro se nachází na hoře Machu Picchu (Stará hora) a Wayna Picchu (Mladá hora). Tvoří ho paláce, náměstí, chrámy, terasy, obydlí, dílny... a vše je postaveno z obrovských kamenných bloků, o nichž se dodnes neví, jak byly dopravovány.

Nejvýznamnější je Chrám Slunce v podobě kruhu, který se nachází na velké skále, a Chrám Tří Oken.

V roce 1911 objevil Hiram Bingham na jedné své náhodné procházce Machu Picchu, město postavené jako zrcadlový obraz Vesmíru v nadmořské výšce 2 500 m. Sakrální architektura města sleduje dvě základní osy: sever–jih a východ–západ. Dolní část se nachází na východě u vycházejícího Slunce a horní na západě, kde Slunce zapadá. Osa sever–jih rozděluje dolní a horní část města řadou stupňovitých základů. Je to setkání viditelného s neviditelným, duchovního s fyzickým, dle pohybu Slunce.

Západní strana je zasvěcena souladu s nebeským světem. Nad ní se nachází pyramida se šedesáti schody, které vedou ke kameni přitahujícímu Slunce. Tento chrám zdobený ornamenty je spojen se svátkem zimního slunovratu, kdy se Slunce nachází v nejnižší oběžné dráze.

Legenda vypráví, jak se Manco Capac na konci svého života vrátil, aby postavil Chrám Tří Oken na památku stvořitele Viracochy. Okna jsou otočena na východ a jsou spojena s rovnodenností a slunovratem.

Na severním okraji města se nachází Kámen Měsíce. A takto Země, projevená v kultu matky Pachamama, Měsíc a Voda určují osu sever–jih. Slunce jako symbol fyzického a duchovního ohně a světla určuje osu východ–západ. V bodě, kde se tyto dvě osy protínají, je umístěna Sluneční věž, půlkruhová stavba připomínající Chrám Slunce v Cuzcu.

Po schodišti o sedmi schodech vycházíme z krypty, jejíž oltář je opravdovým spojením s chtonickými energiemi. U východu se loučíme s kamenným hieroglyfem představujícím matku–zemi a vydáváme se k bráně, která nás vrátí do dvacátého století.

Ptáme se, co by řekli naši současníci, kdybychom je pozdravili na způsob morálních pravidel, kterými se zdravili starodávní Inkové: „Nebud' lhářem, nebud' zlodějem!“

Smutně se díváme okny autobusu na krásu, kterou opouštíme. Nasedáme do vlaku, který nás za doprovodu svého rytmického zvuku veze do soumraku. Slunce se ukrylo na západě, aby nocí proplulo na východ.

Cuzco nás vítá svými světly a vrací do civilizace, přestože se nám zdá, že ve tvářích jeho obyvatel odhalujeme něco, co jsme předtím neviděli, pohled, který říká: „Já vím!“

Za svítání opouštíme Cuzco a okénkem malého letadla se naposledy loučíme s mystickými horami Andami, o nichž se vypráví, že ještě stále poskytují útočiště opravdovým mágům, kteří čas od času sestupují, aby léčili nemocné.

Andy svá tajemství střeží dál a my se vracíme do světa, který je zvyklý i ta nejintimnější tajemství svých obyvatel odhalovat.

Dějiny jsou prý cyklické, a tak doufáme, že cyklus moudrosti se opět navrátí a že lidstvo tak znovu prožije lesk a slávu starodávných civilizací ukrytých za horami a pohřbených pod pískem.

PhDr. Slavica Kroča
Ředitelka Nové Akropolis v ČR

Tento článek byl poprvé uveřejněn v časopise Nová Akropolis v roce 1998.

Vysvětlivky:

INKA – jméno, které v peruánské theogonii nosili bohové stvořitelé a později i králové této oblasti.

HYDRAULIKA – starodávné civilizace v Americe měly neuvěřitelně dokonalý a pracovitý systém kanálů, které nesloužily pouze k hygienickým účelům, nýbrž byly často používány při různých ceremoních, buď kvůli zvukům, které vydávala voda, když jimi procházela a připomínala jisté děje odehrávající se ve vesmíru, nebo kvůli průchodu ceremoniální cesty, jejíž část kanály představovaly.

VIRACocha (WIRACCOCHAN) – je to hlavní božstvo, k němuž se vztahují mnohé komentáře a kulty, jeho celé jméno zní CON TITI VIRACocha. Stvořil Slunce a Měsíc, které se objevily z jezera Titicaca. Též stvořil první obyvatele, jimiž byli obři z kamene, ale nebyl s nimi spokojen a nechal je definitivně zkamenět. Pak vytvořil lidi z bláta, kteří mu odepřeli poslušnost, a proto je zničil ohněm.

Teprve další obyvatelé dokázal zasvětit do slunečního kultu a pak opustil tento svět, odešel na sever a zmizel v Tichém oceánu. Je Bohem Stvořitelem kultury Inků.

SAKRÁLNÍ ARCHITEKTURA – zahrnuje převážně díla, která byla vytvořena v minulosti dle jistých kosmogonických pravidel jako zrcadlový obraz nebeského světa. Města postavená tímto způsobem měla jasně vymezené části, jež byly určeny k životu fyzickému, každodennímu, a části posvátné, určené k uspokojení duchovních potřeb člověka. Sakrální architektura je souhrnný název pro posvátné stavby, chrámy postavené na tzv. svatém prostoru, který se u starodávných

civilizací obvykle nacházel v západní části města. Sledovala se tak dráha Slunce, jež se rodilo na východě, neboť východ představoval to, co je fyzické, a zrození v tomto světě, zatímco na západě vstupovalo do světa duchovního, do světa mystéria a života po životě.

VALLE SAGRADO – oblast nedaleko Cuzca, Svaté údolí Inků. Táhne se v délce asi 100 km, na jedné straně jej uzavírá Písaq, na druhé Machu Picchu. Údolí spolu s řekou, jež jím protéká, považovali Inkové za pozemský odraz Nebeské řeky (Mayu), na Západě známé jako Mléčná dráha.

...KNIŽNÍ NOVINKA

Jorge Ángel Livraga

VESLOVAT PROTI PROUDU

Kniha hlubokomyslných filozofických úvah osloví čtenáře, kteří se chtějí zamyslet nad současným světem a zároveň se ponořit do svého nitra. Všichni občas toužíme vyniknout, vystoupit z davu, postavit se zažitým zvykům, nesmyslným módám a masovosti, ale nevíme, jak to udělat, nebo se tohoto kroku obáváme. Profesor Livraga vnímá každého člověka jako jedinečnou bytost, která díky poznání sebe sama a odhalení svých latentních schopností může najít hluboký smysl svého života a realizovat své nejskrytější sny. V řádcích i mezi řádky knihy najdeme mnoho povzbuzení a příkladů toho, jak veslovat proti proudu. Být jiný, odlišný vyžaduje odvahu. Nejde ovšem o odlišnost za každou cenu, o výraz vzdoru proti všem a všemu, ale o ušlechtilou touhu člověka přispět ke kráse a dobru tohoto světa. Takového hrdinu přirovnává autor symbolicky k obrazu lodi, která dokáže v případě potřeby plout i proti proudu, pokud tento unáší svět do bahnitých zátočin mrtvé vody. Loď vždy směřuje do čistých vod, které odrážejí třpyt slunce nebo hvězd nových příležitostí a velkých děl, nebo se vrací do bezpečných přístavů poznání a moudrosti, odkud čerpá inspiraci k dalším cestám.

Úryvek z knihy:

“Přejete si mít svíčku nebo si přejete mít Světlo? Pokud si přejete mít pouze svíčku, celý život zůstanete ve tmě, pokud si přejete mít Světlo, budete muset tuto svíčku spotřebovat, vzít zápalku, škrtnout s ní, použít ji a umožnit, aby se rozsvítilo Světlo, ono Světlo, které je vždy vertikální jako zářivý meč.”

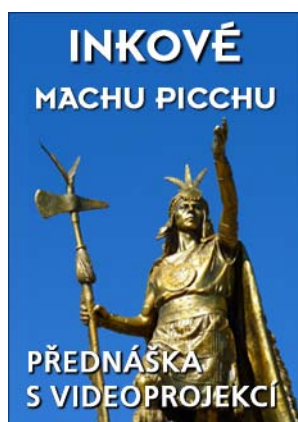
KURZ FILOZOFIE A PSYCHOLOGIE VÝCHODU A ZÁPADU

Kdo jsem?

Tento kurz nabízí přehled nejvýznamnějších základních poznatků o člověku, univerzu, životě a společnosti, které nám zanechaly civilizace Východu i Západu.

Utváří opravdový pramen inspirace pro člověka, který si klade velké otázky a čelí osobním a společenským výzvám života.

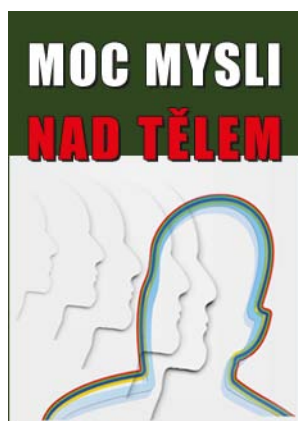
Je rozdělen do tří základních modulů, které nám, pokud je aplikujeme, umožňují najít své místo v životě: první se věnuje poznání o člověku samotném (Kdo jsem?), druhý jeho vztahu k ostatním lidem a schopnosti vzájemného soužití a poslední modul zkoumá stopy jednotlivce i lidstva napříč dějinami (Odkud přicházíme a kam směřujeme?).

INKOVÉ A MACHU PICCHU

Přednáška s videoprojekcí

Objeví se takřka zázračně a během krátké doby vybudovali velikou říši. Na základě tradice dali společenským i náboženským formám nový obsah. Umožnili tak lidem žít lepší život. Pro každého, mladého i starého, zdravého i postiženého, bylo v jejich společnosti nalezeno takové místo, na němž se člověk cítil užitečný. Svůj svět postavili na jednoduché morálce opírající se o pevné ctnosti. Přestože usnadnili život milionům lidí, postavili nádherná města a vybudovali terasová pole, která jsou obdělávána do dnešních časů, nedokázali se ubránit lsti a zradě dobyvatelů. Vzpomínka na ně však stále dává naději na lepší budoucnost všem, kteří dnes žijí v bídě, a přináší řadu inspirací i pro soužití v současných společnostech.

MOC MYSLI NAD TĚLEM

Přednáška

Víme mnoho o hmotném světě i anatomii svého těla. Ale také víme, že to byly často velké ideje, které uvedly hmotu do pohybu a vdechly jí život, a že silná emoce či myšlenka dokáže naše tělo zcela ochromit, anebo naopak přimět k neuvěřitelným výkonům. Naše neviditelné úrovně mají mnohem více síly, než si připouštíme, a ve skutečnosti ony řídí naše tělo. Představíme si zákony hmoty a myslí a ukážeme si, co lze dokázat prostřednictvím imaginace. Nemůžeme se stát tvůrci univerza, ale tvůrci svého života ano. A můžeme svět, ve kterém žijeme, udělat alespoň o trošku lepším.

PRAKTICKÁ RÉTORIKA

Kurz řečnického umění

Rétorika jako umění krásného a dobrého vyjadřování, jehož kořeny nacházíme v antice. Současné příručky prezentačních a komunikačních dovedností stále vycházejí z klasických rad Aristotela či Quintiliana nebo popisují dovednosti rétora velmi podobné rolím, jež vymezil už Cicero. Ale na rozdíl od dnešní doby, která někdy upřednostňuje krásnou formu, tyto autoři kladli velký důraz rovněž na kvalitní obsah, hluboké myšlenky i morální étos samotného řečníka.